

позна са че тѣ били сѣщитѣ разбойници, които бѣхъ заклали мѣдрѣца Ивика.

Тогава, осѣдени на смъртъ, избесихъ сичкитѣ до единъ; и тѣй си възпріехъ праведното наказаніе.

Пази са читателю отъ сѣкакво зло, а повече отъ убійството; пролятата кръвъ не остава туку тѣй на земята, дѣто я попива, и тя вика къмъ небето за отмъщеніе, каквото нѣкога е викала Авеловата. Макаръ и скритомъ да убіе нѣкой, во Божіето око види и, късно или рано, ще отмъсти.

ЕВРЕЙНЪТЪ и ХАМАЛИНА.

Който са има за нѣщо си—уменъ,—и подиграва другитѣ, той много са повържда отъ тѣхъ; защото обиденій щомъ намѣри ерѣмѣудбно, както и да е отмъстява си свободно.

У Цариградъ имаше единъ Еврейнъ, който са държѣше на голѣмо и обичаше да са присмива на прости и селачени хора, които бѣхъ сиромаси; но съ това той си намѣри белата въ турбата.—Той сполети на едного да му остуй.

Тойзи Еврейнъ бѣше накупилъ сѣкакви стѣкла билюри и други скѣпи фарфурин, и, като ги напълни у единъ кошъ, повика едного хамалина, комуто каза: »занесъ тойзи кошъ у дома ми и за труда ти азъ щѣ ти прикажъ три хубави прикаски.« Хамалинѣтъ пристана, като сѣкаше, че бо'зна какви отлични прикаски ще му обади. Тѣй зема коша на гърба си, натовари са и тръгна къмъ дома на Еврейна, който, възсѣднѣлъ на конь, вървѣше напрѣдъ му. Оттамъ като повървахъ малко, Чифутинѣтъ рече: слушай хамалине да ти обади първата прикаска: Сега да вървятъ двамина хора, храни Боже, като насъ, па единій да бѣде на конь, а другій да върви пешкомъ, хемъ да носи то-